Ч. 118. | Чернівцї, пятниця дня 31. мая (12. червня) 1896. | Рочник XII.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить
на цїлий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграницї 20 рублїв або 40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня кромі недїль і руских сьвят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)

Оголошеня приймае ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

Ще дещо про ревізию катастру ґрунтового.

II.

Виказавши безпідставність і брехливість статі в Buk. Post, позволю собі тепер навести деякі дані, котрі ще докладнійше покажуть, як дуже не в міру обтяжені податком північні повіти, і як конечно треба усунути кривду тих повітів в оподаткованю.

Після поміру і оцїнки землї при послїдній реґуляциї катастру ґрунтового 1881 р.)

Маєм на Буковинї:		Катастральний дохід від того обчислено:
рілї (поля)	288.351 *ha*	1,346.196 зр.
огородів	8.152 „	81.142 „
сїножатий	132.552 „	268.246 „
толік	105.504 „	125.367 „
полонин	25.038 „	17.528 „
лїсів	451.195 „	268.065 „
ставів і мочарів	968 „	3.849 „
До купи	1,011.760 *ha**)	до купи 2,110.393 зр.

Після того припадає податку ґрунтового

на рілю	305.587 зр. 49 кр.	т. зн. 1 зр. 06 кр. на *ha*
„ огороди	18.419 „ 23 „	„ 2 „ 26 „ „ „
„ сїножати	60.901 зр. 84 кр.	т. зн. — зр. 46 кр. на *ha*
„ толоки	28.458 „ 32 „	„ — „ 27 „ „ „
„ полонини	3.978 „ 86 „	„ — „ 16 „ „ „
„ лїси	60.860 „ 77 „	„ — „ 13 „ „ „
„ стави, моч.	873 „ 72 „	т. зн. — „ 90 кр. на *ha*

Що-ж тотї числа нам говорять? Ось що! Ми вже перед тим вирахували, що в Кімполунскім повітї припадає на 1 *ha* пересїчно 11 кр. податку. Тепер бачимо, що пересїчний податок від 1 *ha* лїса є 13 кр. Коли-б отже цїлий Кімполунский повіт був одним лїсом, то і в такім випадку можна-б сподївати ся, що платити повинен бодай пересїчну суму від лїсів т. зн. 13 зр. за 1 *ha*, а прецїнь помимо того, що там окрім (64%) лїсів є ще і рілї 0·99%, сїножатий 17·4%, огородів 0.12%, толік 1·5%, полонин 5·5%, він платить лиш 11 кр. від *ha*! За те Кіцманьский і Заставнецкий повіт платить від своєї землї мало що меньший податок, як пересїчна сума від огородів, так як би ту були самі огороди!

Додати до того треба, що при уложеню катастру лїси у нас і без того так низько отаксовано як нїде (винявши одну Дальмацию), бо коли на Буковинї пересїчний чистий дохід від морґа лїса обчислено на 34 кр., то в сусїдній Галичинї виносить він 63 кр.! Чим же наші лїси гірші від галицких лїсів?

Гадав бись, що чейже малу пересїчну суму податку від лїсів міг би лїсистий повіт платити, але і то нї, і того той повіт не годен! Се дуже дивно! Таж лїси становлять тепер підставу одинокого буковиньского великого промислу! А кілько трачок в Кімполунскім повітї? Так далї не може бути. Ми мусимо домагати ся, щоб підвисшено тарифу доходову від лїсів а знижено єї від рілї. Не тілько ми се кажемо, що ріля занадто податками обтяжена, але се сказано і в справозданю комісиї ради державної.

Цїла хиба нашого катастру ґрунтового лежить якраз в клясифікацийних тарифах, і на те тепер є ревізия, аби їх поправити. Приглянь мо ся близше тим тарифам, то побачимо, що там устачовлено чистий дохід

	I. кл. в Кіцм. пов.		I. кл. в Кімпол. повітї.
від рілї	8 зр. 50 кр.	. . .	2 зр. 90 кр.
„ сїножати	9 „ 25 „	. . .	3 „ — „
„ огород.	11 „ — „	. . .	3 „ 50 „
„ толоки	4 „ 50 „	. . .	1 „ 40 „
„ полонин	— „ — „	. . .	— „ 85 „
„ ставів	4 „ — „	. . .	— „ — „
„ лїсів	2 „ 50 „	. . .	— „ 40 „

Додаймо ще до того, що в Кімполунскім установлено від лїса далї таку тарифу чистого доходу, що пр. від морґа лїса V-ої кляси почислено лиш 10 кр., VI-ої кляси — 6 кр., VII-ої кл. — 4 кр., а VIII-ої кл. — 2 кр.! Виходить на таке, що

*) Числа подані мною в вічевім рефератї відносять ся до року 1895-го, длятого трохи відмінні від тих чисел, бо за той час такої землї, від котрої платить ся податок, прибуло.

---

17)

ЦАРІВНА.

Оповідане

Ольги Кобилянськоі.

(Дальше).

V.

Тиха, ясна ніч зимова.

Снїг уклав ся білїсїньким покривалом на землю. смереки на горах, обвислі інеем, обвиті мракою, дрімають. Тихо, ледви чутно жите. Зійшовший місяць упиває ся величавим спокоєм.

Всї сплять.

В моїй сьвітлицї горить сьвітло. Пишу.

Орядин повернув до дому. Одержавши звістку про спадщину прибув, щоби перебрати єї, і щоби спічнути по брудній, деморалїзуючій борбі, що підтяла его моральні і фізичні сили. „Я пробував всього“ оповідав він „до minimum, щоби добити ся до мети. Ще не добив ся до неї, ще далеко, а сили майже вичерпані. Се маю вам завдячити.“ Так говорив до надлїсничих. Нїхто не чинив ему закиду, нїхто не докоряв анї одним словом. „Не сьміли“ казала насьмішливо Зоня. В его цїлій истотї було стілько відпорности, стілько мовчаня наказуючого, що нїяк було у него жадати оправданя.

Що ему маєток дістав ся, не врадувало его надто. Казав, що навіть не зробило на него глубшого вражіня, що так уже збайдужнїв. Так само остав ся байдужним, коли ему надлїсничий заявив, що віддасть ему і другу половину гроший, котрих він, Орядин, зрік ся. Що ему їх не потрібно, а ему молодому, що має ще тілько бороти ся, здадуть ся. Він пронизав старого очима, і усьміхнувшись зґірдливо, сказав, що добре, що прийме їх.

В перших днях по своїм приїздї не виходив майже з дому. Годинами пролежував нерухомо на отоманї, підложивши під голову руки та вдивившись у супротилежне вікно або в що небудь.

Чи роздумував над дальшьм житем, над своєю будуччиною, чи над спадщиною, що дісталась ему так легким способом і могла не одно змінити на добре, чи над чим иньшим, нїхто не знав. Нїхто й не допитував ся. „Також не сьміли“, мовила Зоня...

У дві недїлї по его повороті відбула ся між ним і Зонею „буча.“ Лєна, котра, як і всї прочі, тепер для мене настроєна ласкаво, дїлить ся зо мною кождою своєю думкою. Она була сьвідком тої сцени. Балакалось між иньшим о деяких знакомих і мимовільно перейшла бесїда на мене, при чім він довідав ся о моїх заручинах з Льорденом.

„Хто, хто виходить за Льордена?“ спитав.

„Наталка!“

„Наталка?“ А по малій задумі додав: „Ага, **о н а**! Верковичівна!“

„Она. Адже ти єї знаєш?“ закинула Зоня.

„Знаю, знаю!“ відповів змішавши ся. А по хвилї додав з глумом: „Отже **о н а** виходить за него! ну-ну!“...

„І що-ж на тім дивного, Василю?“

„О, дивного властиво нїчого: хиба лиш те, що она не здавала ся менї одною з тих, що виходять за перших лїпших, які їм навинуть ся. Впрочім всїляко буває на сьвітї“...

„Она не конче хотїла за него йти.“

„Але таки **в и х о д и т ь**!“

„Так за кого-ж було їй іти?“

Він не відповідав зараз. „Вже за кого небудь иньшого, лише не за него.“

„Так! то могла була ждати без кінця. О скілько я знаю, то єї не сватав нїхто.“

Він спаленїв. „І звідки-ж ти то так добре знаєш?“ питав насьмішливо. „Чи она перед тобою сповідала ся?“

„Передо мною не треба сповідати ся. Я знаю тут всїх, що могли би женити ся, а ті не взяли-б єї. Прочі-ж то голодники, Василю!“

„Се ти на мене!“ звернув ся до неї бистро і очи в него загоріли.

„Бог з тобою, Василю!“ боронилась дївчина, чимало зчудована его гнївом. „Ти прецїнь не сватав єї нїколи!“

Він знов почервонїв, немов его хто окропом посипав і відвернув ся від неї до вікна, в тїнь. Трохи згодом спитав: „Яка она?“

„Хто такий?“

„Ну, адже **о н а**, она!

„Ага, Наталка! Та як то, Василю, „яка она?“

„Чи щаслива? І чи любить его також „страшно“? І розсьміяв ся чогось...

„Не знаю, чи любить. Сумнїваю ся навіть, чи щаслива. Правда, Леночко? Від заручин стала якась дика, навіть змарнїла.“

„А яка була перше?“ І его очи спинили ся вижидаючо на Зониних устах.

125 моргів кімполунского лїса треба на те аби мати такий дохід, як з о д н о г о морґа лїса в Кіцманьскім повітї! Або чи се справдї так, щоб морґ лїса в Кіцманьскім повітї давав меньше-більше такий самий дохід як морґ поля або сїножати в Кімполунскім? Або щоб із морґа ставу Ставчаньского був більший дохід (4 зр.), як із морґа *огорода* в Кімполунґу (3 зр. 50 кр.)?! Якось менї не дуже хоче ся в непогрішність тих тариф вірити.

Ще більше впадають в очи нерівномірности в оподаткованю; коли зіставимо поодинокі громади до купи. Нїчо так вимовно не промовляє, як отсї числа: Податку від одного гектара платить ся пересїчно:

В Шипотї прив.	зр.	5 кр.
„ Брязї*)		„ 10 „
„ Валепутнї		„ 12 „
„ Красна-Ільскім		„ 12 „
„ Берґометї н. Сер.		„ 12 „
„ Комарівцях		„ 18 „
„ Чудинї		„ 24 „
„ Горіш. Вікові		„ 33 „
„ Білцї		„ 37 „
„ Долїш. Вікові		„ 38 „
„ Терешенах		„ 45 „
„ Нов. Фратівцях		„ 54 „
„ Стар. „	1	„ 11 „
„ Репужинцях	1	„ 23 „
„ Раранчи	1	„ 32 „
„ Товтрах	1	„ 32 „
„ Кисилеві	1	„ 47 „
„ Заставнї	1	„ 71 „
„ Брідку	1	„ 79 „

Цікаво було-б оттак обрахувати всї громади буковиньскі, але ми подаємо лиш отсих кілька примірів. Може би „покликаний муж“ зволив пояснити се, яким то чином стало ся, що в Красна-Ільскім, в Берґометї н. Сер., в Шипотї земля не несе навіть пересїчного доходу від лїсів або полонин! Заразом може би і на те дав відповідь, чим так дуже ріжнить ся земля в родючій долинї ріки Сучави (в Білцї, в Горіш. і Долїш. Вікові, в Нов., а навіть і в Стар. Фратівцях) від Кіцманьских та Заставнецких мочароватих горбів, що там дає вона лиш такий пересїчний дохід, як толоки або сїножати, а далеко меньший, як стави?! — Я виджу тут *разячі* нерівномірности в тарифах і думаю, що при теперішній ревізиї катастру повинно-б ся їх усунути.

Тепер пригляньмо ся ще деяким цїкавим числам. Землї всеї, від котрої треба платити податок, є у нас на Буковинї, як сказано, 1,011.760 *ha*, а податок від неї виносить 479.080 зр. 23 кр., так що пересїчно на 1 *ha* припадає податку 47 кр. Зваживши се, бачимо, що повіти Кімполунский, Путилівский, Радовецкий, Вижницкий, Сторожинецкий, Ґурагуморский і Солька, отже 7 повітів на Буковинї платить далеко меньше від 1 *ha* податку, як є пересїчна сума 47 кр., т. зн. вони є *пасивні* і жиють з других; за те повіти: Становецкий, Серетский, Черновецкий, Сучавский, Садаґурский, Заставнецкий і Кіцманьский — отже знов 7 повітів платять далеко більше як по 47 кр. від *ha* (Кіцманьский і Заставнецкий більше нїж в троє тілько!), т. зн. тоті повіти є *активні*, платять за себе і за других. Коли-ж приглянем ся близше тим повітам, то бачимо між пасивними повітами 5 (переважно) волоских а 2 рускі повіти, а між активними 6 (чисто або переважно) руских а 1 волоский повіт. Мимоволї насуває ся питанє, чи в тій самій мірі, як податки, роздїлені у нас і права. Кождий обізнаний з нашими краєвими обставинами знає дуже добре, що якраз противно! Русини, що і числом більші і податків дають більше, всюди мусять стояти при порозї, коло стола засїли Волохи. Ба, скаже менї один або другий, що в руский части Буковини є дїдичі волоскі, і що проте в податках з руских повітів є і волоскі гроші. Я не перечу, але з другого боку я готов кождої хвилї перевести доказ, що *всї* дїдичі волоскі з *цїлого* краю до купи платять не більше податку, як яких 40.000 зр., се-ж така сума, що не дуже паде на вагу, і що нею не дуже можна чванити ся. Але таке то у нас вже завело ся, що дехто горлає в справах краєвих за 100 зр., хоч єму належало-б ся лиш за одного цїлого лева отвирати рот. Се лиш так мимоходом най буде сказано.

Наше жаданє є, аби по справедливости розложено тягарі податкові, а при ревізиї катастру ґрунтового до того найлїпша нагода. Коли ми осьвідомляємо нарід з важностю сеї хвилї, то дїє ся се з любови і привязанности до краю. Може з сеї нашої роботи вийде таки якийсь хосен для краю, а сего ми найбільше бажаємо. Ми раді не допустити до того, щоб для північної части Буковини задля нерівних тягарів настали такі часи, що люди покидали-б рідну землю, рідний край і ішли в сьвіт за очи. Таке нещастє, яке тепер бачимо в Галичинї, страшну горячку еміґрацийну, хотїли-б ми від Буковини тим чином відвернути, а познаки єї вже і у нас проявляють ся. Робимо се з почутя обовязку, яко посли і заступники народні, і нїякі напасти „покликаних мужів“ нас в роботї для добра краю не спинять. Думаю, що отсї замітки, не лишать ся без хісна і для „покликаних мужів“, нехай лиш з увагою собі їх прочитають.

Др. Стефан Смаль-Стоцкий.

*) Там найбільша трачка на Буковинї!

Загранична полїтика Австриї.

На засїданю буджетової комісиї австрийскої делеґациї з дня 9-го с. м. мав міністер заграничних справ ґр. Ґолуховский свій expose про заграничну полїтику. Бесїдник піднїс, що в минувшім роцї займали европейску дипльоматию переважно розрухи в Македонії, а не меньше також поважні випадки в Малій Азиї.

Македоньскі розрухи, що появляли ся зпочатку лише ту і там, найшли відгомін в Болгариї, де широко розгалужена орґанїзация могла легко викликати вибух руху, котрий би обняв

„А яка-ж би? Она поводила ся завсїгди так, мов би була чимсь лїпшим від нас. Чи не так, Леночко? Тепер стала ще дражлива, уста в неї як би забули усьміхати ся, стала от н. пр. — pardon — як ти.“

„А проте все рішила ся за него вийти!“ повторив знов. „Шкода єї!“

Зоня усьміхнула ся жартовливо. „Так бери ти єї, коли тобі єї так жаль!“ промовила. „Тепер маєш уже господарство, і лише жінки тобі бракує!“

Ух! як він на ню видивив ся, а очи як заіскрили ся в него. „Не глузуй собі з мене!“ казав. „Знай, я тепер не до жартів настроєний!“

„Так я настрою тебе до них!“

„Пильнуй себе! Вже ви мене так настроїли, що я змарнував свої сили!“

Зоня спалахнула. „То ми тому винні?“ накинула ся. „Ох! се славно! Ми може також винні, що ти в карти грав і пропускав гроші!“

„Не ваші гроші пропускав я!“

„Нї, але чужі!“

Він став білий мов снїг і зближив ся до неї. „Ти відки се знаєш?“ спитав, а очи в него так і горіли.

„Знаю!“

„Хто тобі казав?“

„Той, хто знав.“

Він мов збожеволїв з лютости чи з чого. На столику коло него стояла цїнна ваза. Єї вхопив він і кинув об землю так, що розтріскала ся на дрібні куснї. „Так!“ сказав опісля несвоїм голосом.

„Ти!“ зверещала Зоня і запінилась собі.

„Сего я тобі нїколи не забуду!“ сказав він.

„О, я знаю, я знаю дуже добре, що ти казиш ся, почувши правду. За ню ти готов і мстити ся!“

„Ти не маєш наглядати моїх учинків!“

„Наглядати нї, але свої думки про тебе вільно менї мати, і я скажу їх навіть тобі прямо в лице. Ти слабодух помимо свого таланту і енерґічного поведеня; а по друге ти забрукав ся морально і тому не поважаю тебе так, як давнїйше!“

Він розсьміяв ся вимушеним сьміхом, а опісля сказав: „Де моя провина, і в чім проступок супроти себе самого, тямлю аж надто добре, і я сам для себе справедливий судя. Але ви, що не бували нїколи людьми, ви попхали мене на ту собачу дорогу, на котрій я на вашу думку „забрукав ся“. Та пождїть, колись поклонитесь ще менї, але тодї я і в вас найду хиби. Ви лицеміри!“

Зоня тремтїла від зворушеня.

„Се подяка, Василю, за ту поживу, що тобі мій батько подавав?“

„Трійла подавав!“

„Ти негіднику невдячний! Я мала тебе за чеснїйшого чоловіка, хоч сперечала ся з тобою так часто! Тепер я тобі сеї обиди не забуду!“

„То не дражни мене!“ говорив погаслим голосом. „Як би ти знала, кілько я всего пережив, то ти була би лїпшою для мене!“

„То гамуй ся; на те дав Бог розум.“

„В мене нема бабского сумлїня“... І змірывши єї зневажливо очима, вийшов з комнати, гримнувши за собою дверми.

„Видиш, який став?“ говорила Зоня. „Ми аж на лицемірів виавансували. За те в і н став культурнїйшим. Давно вірив ще хоть в ідеали, а тепер“... І не докінчила, скрививши уста згірдно...

. . . .

Отже на єго думку я не мушу замуж виходити за Льордена, а коли виходжу, то видко з того, що я буденна легкодушна особа.

Нехай і так! Може правда і по єго сторонї. Але чим стоїть він висше від мене, якою силою? „Безвзглядностию?“ як сказала ще Зоня, чи своїм „сильним сумлїнем?“... Впрочім менї тепер все байдуже, що хто, а навіть що і він про мене думає, чи добре чи зле. Для мене головна річ та, що я сама з себе незадоволена, не можу себе поважати, як повинна. Я немов пережила ся. Ох, як пусто, нудно, як глупо! І ми обоє любили ся!

*

На силу випхали мене до Маєвских з якимось шитвом, хоть як я випрошувала ся. З ним не хотїла я подибати ся. Вкінци пішла, з гордим — сама не знаю, від чого — усьміхом на устах. Тілько вступила в хатні сїни, як серце в мене нараз затовкло ся сильнїйше і я на цїлім тїлї задрожала як би перемерзла. Так, се тому, що бояла ся чомусь побачити ся з ним, хоть говорила собі неустанно, що він не обходить мене нїчого, що не люблю єго вже. І дїйсно, вже як я в послїднім часї думала і відчувала, то чувство любови не находило в мо-

всї держави балканьскї. Завдяки австро-угорскій ініцнятиві прийшло до спільної манїфестациї всїх держав, котрі підписали берлиньский трактат, а та манїфестация зробила конець шаленому рухови. Вже по кількох тижнях можна було сконстатувати пожиточні наслїдки тої акциї.

Рівно-ж пожиточною зі становища европейского мира показала ся в справі вірменьскій згода держав, а стараня о таку згоду допровадили до доброго результату. Первістно ми помимо симпатиї для християньского населення Малої Азиї не хотїли брати участи в акциї, котру провадили Англїя, Франция і Росия, бо — поминувши вже иньші взгляди — не сподївали ся ми значного наслїдку дипльоматичних заходів, які мали ся поробити, а скорше передчували ми їх некористні наслїдки для Вірменів. І дїйсно. Признані Туреччиною реформи остали ся мертвою буквою, а з другої сторони допровадили до знаних розбоїв. Найлїпші наміри султана розбили ся о непоборимий упір турецкої адмінїстрациї, пересяклої в богатьох взглядах гнилею. Саме в хвили, коли треба було як найбільшої одноцушности трех великих держав, котрі провадили акцию, закрало ся непорозуміне що-до средств, яких треба би ужити. Суперечности заострили ся до того степени, що небезпечність одностороннього поступованя, а через те також виведеня цїлого всхідного питаня, була що раз грізнїйша.

Розумючи далекосяглість тої небезпечности, залишив австро-угорский кабінет дотеперішну резерву і его то ініцнятиві а заразом любови мира иньших держав треба приписати, що справа стратила свій острий характер.

Всї держави приняли засаду отверто висказати, що бажають осягнути однодушність. Від тої хвилї старали ся держави позістати на занятім раз поли і взаїмно пильнувати того, аби жадна з них не спроневірила ся своїм поступованем засадї однодушности і солїдарности. Австро-Угорщина вже тодї прислужила ся інтересам мира, коли заявила непохитну постанову, удержати на балканьскім півострові status quo. Здає ся нам, що маємо право домагати ся також вдячности і узнаня від Туреччини. Коби то узнане обявило ся в щирих стараннях Високої Порти, аби витворити в турецких провінциях зносимі відносини і видати такі зарядженя, котрі могли би усправедливити довіре Европи в животність турецкої держави! Коли се не наступить, тодї і найлїпші приятелї Туреччини, до котрих і ми належимо, не могли би еї охоронити перед остаточним упадком.

Опісля перейшов мінїстер гр. Ґолуховский до обговореня відносин між нашою державою а иньшими, і підніс в першій лїнїї взаїмне довіре і щире порозуміне з Нїмеччиною. Тоті відносини стали ся майже другою натурою обох держав. Бесїдник виступив при тім против тих, котрі хочуть добачити ослаблене тих відносин. Наші відносини до Нїмеччини є сегодня сильнїйші, як коли небудь перед тим; відчуваємо взаїмну потребу остати ся в неустаннім порозуміню у всїм, що дотикає міжнародних справ, а завдяки порозуміню з нїмецким кабінетом сподїваємо ся також сповнити задачі, які поставив собі тридержавний союз.

З тими, котрі промавляють за иньшим угрупованем держав, не хоче мінїстер спорити, чи теперішна комбінация, до котрої належимо, лїпша чи гірша від сеї, якої они бажають. Однак знаю одно напевно, — сказав мінїстер — що ґрупа тридержавного союза видержала знамените пробу. А ми в скромности вдоволяємо ся тим, що знамените.

Рівно сердечні і повні довіря наші відносини з Італїєю. Мінїстер висказує глубоке співчутє і найщирші симпатиї для італїйскої армії в Африцї.

(Конець буде.)

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 11-го червня 1896.

Пригадуємо, що в недїлю, дня 14-го с. м., відбуде ся прогулька тов. „Союз" на Цецину. Виїзд з „Народного Дому" о год. 2-ій пополудни. Білет фамілїйний для 5 осіб коштує 4 зр.

Є. В. Цїсар дарував громадї Дережицям, дрогобицкого повіта, суму 100 зр. на сплату довгу на будову церкви.

Папскі відзначеня. Папа Лев XIII. іменував в перемисскій епархиї крил. Войтовича своїм пралатом, а крил. Волошиньского і самбірского пароха і декана Щавиньского шамбелянами.

Електрика. Минувшого тижня перебрала електрична спілка в Чернівцях машини і кітли в свій заряд. Фаховцї признають, що машини з праскої фабрики спілкової дуже добрі. Доси в Чернівцях заведено 3360 жарових ламп, з них припадає 527 на міский театр, 512 на освітлене міста, а 2315 на освітлене приватних домів. Обчислено, що всего потрібно 6000 жарових ламп. Коли зважить ся, що небавом буде заведене електричне осьвітлене в резиденциї митрополичій, правительстві, палатї краєвій, школах і т. д., то дуже мало припаде для самого міста. Лише купцї якось не спішать ся з замовленем електричного осьвітленя, а то з тої справедливої причини, що его заведене дуже дороге. Они вичікують лїпших часів, коли буде дешевше. То справдї було би потрібне.

З кругів адвокатских. Адвокатский кандидат др. Евгеній Горн, конціпієнт в адвокатскій канцелярії свого батька д-ра А. Горна в Чернівцях, іменований оборонцем в справах карних.

Відозва до всїх австрийских Товариств асекурацийних на житє! Виконуючи ухвалу попередних загальних зборів Товариства „Закомарска Правда", відзиваєм ся отсим до Сьвітлих зарядів всїх австрийских Товариств обезпечень на житє з уклінною просьбою, щоби зволили подати свої заявленя: А) Під якими полекшами: а) що-до посьвідчень о станї здоровля, б) що-до висоти премії, — Б) під якою особливою обезпекою що-до цїлковитої неоспорности полїси, — Г) при оплатї одноразової (раз на все) премії,— готові приймати обезпеченя на житє сїльского народу і то в сих двох родах обезпечень: (при дорослих): Капітал обезпечений виплачує ся за житя обезпеченого до его рук в 20—30 лїтах, а на припадок коли будь наступившої его смерти, зараз до рук, кому належить; 2) (при дїтях) Сталий обезпечений капітал виплачує ся в місяць по скінченім 24. році житя, коли дитина сего віку дожиє. На припадок смерти дитини звертають ся обезпечаючому всї вплачені премії. Обезпечене починає ся від 1-ого дня по скінченім першім місяцю житя дитини.

Сї заявленя як найскорїйше нам пожадані, бо маємо з них приготовити материял під найблизші загальні збори нашого Товариства: Закомарска Правда. Просимо сї заявленя присилати під адресою підписаного голови Товариства: Закомаре, почта Ожидів. Рада Товариства „Закомарска Правда." Закомаре дня 18. мая 1896. *Данило Таничкевич*, духовний Закомаря, голова. *Антон Шумїньский*, радний, *Яцко Іськів* секретар.

† Юлій Сімон. В Парижи помер в понедїлок в 82-ім році житя Юлій Сімон. З фаху він був професором фільозофії, а коли не хотїв присягнути Людвикови Наполеонови на вірність, усунено его з катедри. 1848 р. вибрано его до парляменту, де показав ся уміркованим републиканцем. Окрім того він дуже ревно занимав ся наукою і відбував також наукові подорожи в заграницї. По упадку Наполеона III. він став членом народного правительства, а опісля мінїстром просьвіти за президентури Тіера. 1876 став президентом мінїстрів і мінїстром внутрішних справ, але на тім становищи удержав ся лише один рік. 1890 р. був відпоручником Франциї на міжнародній конференциї робітничій, котру скликав цїсар Вільгельм до Берлина. Цїсар Вільгельм підніс великі заслуги Сімона в листї до президента Франциї Фора і вислав на похорони надзвичайного посла. По Сімонї остало богато писаних творів.

Головний видїл тов. „Просьвіта" у Львові оголошує конкурс на стипендийну запомогу з фонду імени Тараса Шевченка на 1896/7 рік в квотї 100 зр. О сю запомогу стипендийну можуть убігати ся передовсїм убогі талановиті лїтерати і артисти рускої народности, як також убога талановита молодїж рускої народности, що по скінченю шкіл висших віддає ся специяльним студиям науковим. Сю запомогу стипендийну буде надавати головний видїл товар. „Просьвіта" у Львові і виплачувати в двох піврічних ратах по 50 зр. Подання о надане отсеї запомоги стипендийної належить вносити до Головного видїлу тов. „Просьвіта" у Львові найдальше до дня 30-го червня с. р.

Тов. сьв. Петра у Львові, котре має на цїли підпирати будову руских церков, відбуде свої перші загальні збори дня 14-го с. м., бо галицке намістництво вже затвердило статути.

Міска полїция в Чернівцях нераз робить дещо на власну руку. Так пр. в послїднім часї стало ся в справі між нотарем др. Ісеческулом а фарбарем Чернявским. Ті два панове мають побіч себе ґрунт при ул. палати краєвої. Др. Ісеческул вибудовав собі на тім ґрунтї хату з

їм серцю місця; я не любила анї его анї нікого другого.

Вечером попросили до чаю. Напротив мене остала ся одна склянка і одно крісло порожне.

„Де Василь, Зоню?" спитала панна Мария.

„А бо-ж я знаю? Мабуть пише в своїй комнатї."

„Що се він пише та пише?"

„Не знаєте, що? Він переводить щось, як казав, із скуки."

„Так іди, Зонечко, і приклич его, а то чай вихолоне зовсїм."

Зоня пішла, а ми обі наче онїміли. Она обняла рукою его склянку, чи горяча, а менї не було до розмови. Впрочім се було дивно. Тепер, коли я знала, що певно побачу ся з ним за кілька хвиль, стала я нараз цїлком спокійна, і сей спокій був аж ледоватий. Так сидїли ми, доки не явив ся він. Перша увійшла Зоня, а за нею він. Змінив ся, але, як здавало ся на перший позір, не дуже. Не знаю, чи Зоня нарочно не сказала ему, що я була в гостях, чи може вид мій був такий відражаючий, що углядївши мене мов налякав ся; — але привитав ся ласкаво, навіть усьміхнув ся якимсь сумним вимушеним усьміхом. Опісля заняв місце против мене і схиливши голову мішав махінально чай.

При сьвітлї, що падало ясно з висячої лямпи, побачила я его лїпше. Він був марний і блїдий, а в сїй хвили, о скілько я его розуміла, зворушений. Его високе чоло з імцертінентною (як Зоня казала) морщиною „пихи" між бровами, видало ся менї в сїй хвили наче мармурове, уста упрямо студені. Повік не підводив анї разу; так само, видко, не бажав і уст отвирати.

Мене обгорнув якийсь сором. Цїла его істота сьвідчила менї чомусь наглядно о тім, що за цїлий час розлуки не занимали ся его думки анї разу мною. Що між ним а мною виросла якась межа, що тоє, що між нами зайшло, затерло ся бесслїдно, і що було би сьмішно натякати на якісь звязи між ним а мною. По нїм було се видко. Я соромилась своєї вірности і відчула, що она не була потрібна.

Чи може я помиляла ся? Може.

Здавав ся по трохи пережитим, але в его істотї було щось независиме, щось сьміле, безоглядне. Ах, се були наслїдки его „сильного невражливого" сумлїня! говорила я до свого серця, котре побороване всїми сумнївами одним замахом. Оно визирало з цїлої его істоти, і надавало ему цїху сили і рішучости. Я чула ся просто „гнучкою" перед ним.

Враженє, котре зробив на мене тепер, коли я на силах так підупала, було надто сильне, щоб я могла его в одній хвили перемогти; тому сидїла я так само мовчки, як він. Лише Зоня, прудка і говірлива, щебетала по своєму і втягала зручно всїх по черзї до розмови.

(Дальше буде.)

вікнами на ґрунт Чернявского. Коли сей не хотїв на таке пристати і поставив на власнім ґрунтї заслону, полїциянт казав звалити заслону, а навіть видобув шаблю і грозив Чернявскому побитем. Заінтерпельовано в сїй справі два рази маґістрат, а сей толкував ся, що полїция не має жадного наказу. Аж по великих трудах і прикростях удало ся привернути Чернявскому его добре право. Заходить питане: хто дав міскій полїциї наказ, мішати ся в ту цїлком приватну справу?

По византийски. Сотки разів мали ми вже прикру нагоду, напятнувати негідне серіозної праси поступоване орґанів буковиньских румунїзаторів. Особливо визначає ся напастями на веїх честних людий нїмецкий орґан бар. Мустаци, Buk. Post. Напала на пр. недавно тому на бар. Фірта і закидувала ему спроневірене публичних гроший. Бар. Фірт заскаржив редактора B. Post, Штекля, жида, до суду, але сей перед самим процесом перепросив обидженого і видрукував у своїй Pest заявлене, що „жалує“ свого кроку. Так дїє ся оно у тих панів: клевечуть перше безсовістно та без сорому, а приперті до стїни опісля відкликують, „жалують свого кроку“. Але вовка все тягне до лїса; так і в сїм випадку. Перед тим „жалував“ редактор Штекль свого кроку, а в послїднім числї знов нападає на те товариство, в котрім бар. Фірт є головою! І можна серед таких обставин брати ту ґазету поважно? Справдї, в нїй можна стрінути ся нераз з чисто божевільними видумками.

Президия ц. к. висшого суду краєвого у Львові оповіщує, що після розпорядженя мінїстерства судівництва розвязане гал. табулї краєвої і міскої у Львові наступить з днем 31-го серпня 1896, а ново утворений ц. к. уряд книг ґрунтових при ц. к. судї краєвім у Львові зачне урядувати дня 1-го вересня 1896.

Телеґрами „Буковини“.

З дня 11-го червня 1896 року.

Відень. Neue freie Presse довідує ся з компетентного жерела, що мінїстерство заграничних справ одержало перед кількома днями довірочну відомість, що російский цар наміряє з кінцем серпня або з початком вересня приїхати до Відня. Чи також цариця має приїхати, коли і на як довго взагалї цар хоче приїхати, не подано. В двірских кругах здогадують ся, що цар побуде у Відни три або чотири дни. На той час приготовляють ся великі торжества.

Мадрид. Заморскі пароходи Альфонс XIII. і Мария Христина передано правительству узброені до війни.

Барсельона. Арештовано одного анархиста. Кількох анархистів випущено із слїдчої вязниції; задержано лише 50, між ними Пікета, котрий хотїв з бомбою виїхати з Іспанії. Один з ранених помер. Королева-реґентка післала 1000 пасетас для родин нещасливих жертв.

Повідомленє. Маю честь повідомити, що дирекция товариства *Днїстер* у Львові іменовала мене своїм аґентом на Чернівцї (повіт судовий) і окрестність. В справах обезпечень від огню будинків мешкальних і господарских, церков з урядженем, знарядів домашних і господарских (возів, плугів і т. п.). худоби, збіжа в соломі і в зернї — подаю кождому потрібні поясненя. — *Корнило Салабан*, аґент „Днїстра“ в Чернівцях, улиця Пумнула ч. 25.

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди поспішні			Поїзди особові			Поїзди мішані	
до Чернівців								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселиці, Садаґури	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$
до Львова								
З Відня, Кракова	1^{30}	$5^{\underline{10}}$		$6^{\underline{55}}$	$9^{\underline{30}}$	9^{55}		
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станїславова	$9^{\underline{55}}$	.	.	$6^{\underline{13}}$	7^{28}	$2^{\underline{01}}$		
З Підволочиск	2^{30}	$10^{\underline{05}}$	.	8^{05}	5^{10}	.		
З „ на Підзамче	2^{18}	$9^{\underline{50}}$	.	7^{42}	4^{45}	.		
Зі Стрия	.	.	.	$12^{\underline{10}}$	8	1^{50}		
З Белзця	.	.	.	8^{00}	5^{45}	.		
Зі Сколього і Стрия	.	.	.	$10^{\underline{10}}$	.	.		
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)	.	.	$8^{\underline{45}}$	.	.	.		

Відходять	Поїзди поспішні			Поїзди особові			Поїзди мішані	
з Чернівців								
До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселиці	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}
зі Львова								
До Кракова і Відня		2^{50}	$11^{\underline{00}}$	$4^{\underline{40}}$	9^{55}	$6^{\underline{45}}$		
„ Підволочиск	.	2^{11}	6^{00}	.	9^{30}	$10^{\underline{45}}$		
„ „ з Підзамча	.	2^{25}	6^{14}	.	9^{48}	$11^{\underline{12}}$		
„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	6^{10}	.	.	10^{25}	2^{45}	$10^{\underline{15}}$		
„ Стрия	.	.	.	$5^{\underline{22}}$	9^{35}	$7^{\underline{22}}$		
„ Белзця	.	.	.	9^{15}	$7^{\underline{05}}$			
„ Сколього і Стрия	.	.	.	.	.	3^{05}		
„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	8^{40}	.	.	.	.	.		

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях.

За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Руской Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.